

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **European Business Enterprise, a.s.**, sídlem Masarykovo nám. 14, Říčany, 251 01, zastoupeného Mgr. Robertem Nachtmanem, advokátem, se sídlem Klapkova 11, 182 00 Praha, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) Česká pošta, s.p., se sídlem v Praze 1, Politických vězňů 909/4 a 2) Česká republika – Ministerstvo vnitra, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 936/3, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 9. 5. 2014, č. j. ÚOHS-R79/2014/VZ-9654/2014/310/MMI,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 9. 5. 2014, č. j. ÚOHS-R79/2014/VZ-9654/2014/310/MMI, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Roberta Nachtmana, advokáta.

III. Osobám zúčastněným na řízení se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se včas podanou žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 26. 6. 2014 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad a zároveň potvrzeno usnesení Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže jako správního orgánu I. stupně č. j. ÚOHS-S594/2011/VZ-4580/2014/500/Jcy ze dne 28. 2. 2014. Jednalo se o rozhodnutí, kterým bylo zastaveno řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle žalovaného byl návrh navrhovatele (žalobce) na uložení zákazu plnění smlouvy ve věci veřejné zakázky „*Zajištění úprav a poskytování služeb provozovatele informačního systému datových schránek – 2012*“, dále jen „Smlouva“, či také „Dodatek č. 4“, uzavřené mezi zadavatelem veřejné zakázky, Českou republikou – Ministerstvem vnitra, a vybraným uchazečem – Českou poštou, s.p., zjevně bezpředmětný. Tuto bezpředmětnost dovodil z důvodu splnění výše uvedené Smlouvy.

Meritem sporu se v rámci řízení o rozkladu stalo právní posouzení, zda Smlouva uzavřená mezi Českou republikou – Ministerstvem Vnitra a Českou poštou, s.p., byla splněna, tj. zda skutečně došlo k naplnění podmínky pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, tj. že se žádost ohledně zákazu plnění ze Smlouvy stala zjevně bezpředmětnou.

II. Obsah žaloby

V žalobě je nejprve popsán dosavadní procesní postup žalovaného. Žalobce tvrdil, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné ve smyslu ust. § 76 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a také nezákonné ve smyslu ust. § 78 téhož zákona.

Žalobce namítal, že smluvní závazkový vztah mezi zadavatelem a dodavatelem (Českou poštou, s.p.) uzavřený dne 24. 11. 2011 prokazatelně ukončen nebyl, nadále trvá a je rozšiřován. Touto skutečností se žalovaný ve vlastním výroku nezabýval a tuto skutečnost contra legem nezohledňuje. Žalobce také poukázal na obstrukční jednání žalovaného, neboť během celého řízení docházelo k účelovým rozhodnutím, které měly řízení protáhnout a dospět tak k možnému splnění Smlouvy. Žalobce tvrdil, že žalovaný vycházel toliko z údajů, které mu poskytl zadavatel a dodavatel a zcela nedostatečně posuzoval a zjišťoval skutečný stav zakázky. Rozhodnutí je tak zjevně nepřezkoumatelné, neboť došlo k popření zásady nalézání materiální pravdy.

Žalovaný dále namítal rozpor s rozhodovací praxí žalovaného, kdy žalovaný považuje zánik závazkového vztahu za bezpředmětnost podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný uvedl, že trvá na svých závěrech a že jedinou námitku žalobce stran neukončení závazkového vztahu mezi zadavatelem a dodavatelem žalobce nikterak nerozvádí ani nedokládá. Dále znovu zopakoval, že v případě splnění předmětu plnění Smlouvy nemohlo být postupováno jinak, než bylo.

K námitce ohledně rozporu s rozhodovací praxí žalovaný uvedl, že namítaná kauza je naopak v souladu s tím, jakým způsobem rozhodl žalovaný v předmětné věci.

Žalovaný nakonec uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a v souladu se zákonem, stejně jako jemu předcházející správní řízení. Navrhuje proto žalobu v celém jejím rozsahu zamítnout.

IV. Replika žalobce

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou. V ní nejprve opět stručně popsal dosavadní průběh správního řízení. Poté se vyjádřil k tvrzení žalovaného, že v žalobě nerozvedl a nedoložil neukončení závazkového vztahu mezi zadavatelem a dodavatelem. Žalobce uvedl, že žalovaný zřejmě není obeznámen s obsahem spisu. Podle žalobce je nájisto postavené, že pokud byla rámcová smlouva k zajišťování provozu datových stránek ukončena, resp. její předmět splněn, nemohl by např. žalovaný prostřednictvím datových schránek doručovat písemnosti soudu, stejně jako by nemohl soud prostřednictvím datových schránek komunikovat. Skutečnost, že je smlouva platná, je podle žalobce známá a dohledatelná informace.

Jako další důkaz žalobce v replice uvedl dopis uchazeče Česká pošta s.p. zadavateli ze dne 16. 3. 2012, ze kterého dovozuje, že je projekt Portálu veřejné správy dodáván uchazečem zadavateli jako služba ISDS (Informační systém datových schránek). Tento důkaz uvedl na podporu svého tvrzení, že předmět plnění je tak dle něj zjevně dodáván jako nedílná, integrální součást informačního systému datových schránek a plnění ze smlouvy nadále trvá. Žalobce také přiložil výtisk stránky PVS (Portál veřejné správy) s přehledem povinně zveřejňovaných informací za měsíc prosinec 2014. Žalobce dále tvrdil, že postup žalovaného byl účelový, brání přístup žalobce k nabídce uchazeče.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Žalobce podle § 51 odst. 1 s. ř. s. vyslovil svůj souhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání, v daném případě byly pro rozhodnutí soudu bez jednání naplněny také podmínky ve smyslu ust. § 76 odst. 1 s.ř.s.

Spor mezi účastníky řízení spočívá v tom, zda bylo na danou věc možno použít ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, podle něhož platí, že řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže se žádost stala zjevně bezpředmětnou.

Z obsahu správního spisu vyplývají následující skutečnosti.

Dne 16. 11. 2011 zadavatel, Česká republika – Ministerstvo vnitra, vyzval zájemce – Českou poštu, s.p. k jednání v jednacím řízení bez uveřejnění podle ust. § 21 odst. 1 písm. d) zák. č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění platném pro projednávanou věc – dále jen „ZVZ“ (dále také § 23 odst. 4a a § 34 tohoto zákona) na zadání veřejné zakázky nazvané „Zajištění úprav a poskytování služeb provozovatele ISDS – 2012“. Dne 24. 11. 2011 byla mezi zadavatelem a zájemcem uzavřena smlouva na plnění veřejné zakázky a dne 25. 11. 2011 žalobce doručil zadavateli námitku proti zadávání nadlimitní veřejné zakázky v jednacím řízení bez uveřejnění, přičemž žalobce žádal, aby zadavatel předmětnou veřejnou zakázku zrušil. Dne 5. 12. 2011 byla žalobci doručena odpověď zadavatele s tím, že podle jeho názoru námitky žalobce byly podány opožděně s poukazem na ust. § 110 odst. 2 ZVZ a zadavatel proto o nich ve smyslu ust. § 111 odst. 4 citovaného zákona nerozhodoval. Podle názoru zadavatele byly námitky opožděné z toho důvodu, že byly podány dne 25. 11. 2011, tedy až po uzavření smlouvy, které proběhlo dne 24. 11. 2011 (opožděně, s poukazem na ust. § 110 odst. 6 ZVZ).

Dne 7. 12. 2011 bylo doručením návrhu žalobce Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zahájeno předmětné řízení, a to na uložení zákazu plnění citované smlouvy; jednalo se o návrh žalobce na přezkoumání úkonů zadavatele (Česká republika – Ministerstvo vnitra), přičemž žalobce tvrdil, že došlo k porušení zákazu uzavření smlouvy s poukazem na ust. § 110 odst. 6 ZVZ tím, že zadavatel uzavřel smlouvu se zájemcem před uplynutím lhůty pro podání námitek podle ust. § 110 odst. 3 – 5 ZVZ. Bylo tak zahájeno předmětné řízení podle ust. § 113 ZVZ, a to na základě návrhu žalobce. Dne 22. 2. 2012 žalobce podal návrh na vydání předběžného opatření, který byl Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže dne 12. 3. 2012 zamítnut. Dne 18. 6. 2012 tento úřad vydal rozhodnutí, kterým žalobcův návrh ze dne 7. 12. 2011 zamítl s odůvodněním, že nesměruje proti postupu, který je zadavatel povinen dodržovat. Podle názoru správního orgánu lhůta pro podání námitek nezačala v dané věci běžet. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 26. 6. 2012 rozklad a dále požádal správní orgán o možnost nahlédnout do správního spisu, do nabídky zájemce. Dne 12. 12. 2012 Úřad pro ochranu hospodářské soutěže této žádosti žalobce nevyhověl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 20. 12. 2012 rozklad. Dne 18. 4. 2013 Úřad pro ochranu hospodářské soutěže rozhodl o opravě předchozího rozhodnutí ze dne 18. 6. 2012, kterým byl návrh žalobce ze dne 7. 12. 2011 zamítnut. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 29. 4. 2013 rozklad. Dne 21. 8. 2013 předseda žalovaného zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 12. 12. 2012, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o nahlédnutí do správního spisu – nabídky zájemce. Dne 27. 9. 2013 předseda žalovaného zrušil prvostupňové správní rozhodnutí žalovaného, kterým byl návrh žalobce ze dne 7. 12. 2011 zamítnut. Předseda žalovaného v rozhodnutí o rozkladu žalobce mj. uvedl, že předchozí prvostupňové rozhodnutí trpí nezákonností spočívající v nesprávné aplikaci zákona, přičemž zavázal žalovaného, aby v rámci nového projednání věci na základě zjištěného stavu posoudil, zda a kdy začala běžet lhůta pro podání námitek proti rozhodnutí zadavatele o

výběru nejvhodnější nabídky a kdy tato lhůta skončila; při novém projednání věci byl žalovaný rovněž zavázán právně posoudit, zda a jaké ustanovení zákona zadavatel porušil, když poté, co oznámil vybranému uchazeči výběr nejvhodnější nabídky, uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu na předmětnou veřejnou zakázku, přičemž navrhovatel dne 25. 11. 2011 uplatnil námitky.

Dne 17. 10. 2013 žalovaný oznámil, že pokračuje v předmětném správním řízení. Dne 16. 11. 2014 vyzval žalovaný (z ve správním spise neozřejmeného podnětu) usnesením zadavatele, ať tento sdělí aktuální stav plnění veřejné zakázky, tedy zda již byl zcela splněn předmět plnění Dodatku č. 4 ke Smlouvě o poskytování služeb provozovatele informačního systému datových schránek, uzavřené mezi Českou republikou – Ministerstvem vnitra a Českou poštou, s.p. dne 27. 2. 2009 (dále jen „Smlouva 2009“), příp. které konkrétní služby vyplývající z Dodatku č. 4 Smlouvy 2009 jsou v současnosti poskytovány. Dne 21. 1. 2014 zaslalo na předmětnou výzvu Ministerstvo vnitra stanovisko, v němž je uvedeno, že předmět plnění Dodatku č. 4 ke Smlouvě 2009 byl splněn, což dokládá Akceptační protokol, podepsaný dne 18. 12. 2012. Z důvodu neposkytnutí součinnosti ze strany Ministerstva vnitra nemohl dodavatel zprovoznit plnění podle bodu III. PŘÍLOHY 1C SMLOUVY (služba Přihlašování k ISDS prostřednictvím elektronicky čitelných identifikačních údajů). Všechny ostatní body plnění byly akceptovány v plném rozsahu bez výhrad. Zadavatel současně zaslal žalovanému kopii Smlouvy 2009, včetně jejích příloh. Zaslán byl rovněž „Protokol – závěrečné vypořádání výhrad 20121218“, kde je mimo jiné uvedeno v části 1. Předmět vypořádání: Název; Společné prohlášení k plnění dle Dodatku č. 4 ke smlouvě o zajištění provozu informačního systému datových schránek bodu III přílohy 1B ze dne 24. 11. 2011, Poznámka: Příloha č. 1, která je nedílnou součástí tohoto Protokolu. Zaslána byla rovněž citovaná Příloha č. 1 Protokolu: Společné prohlášení – Přihlašování k ISDS prostřednictvím elektronicky čitelných identifikačních údajů: Správce a provozovatel shodně konstatují, že realizace plnění dle Dodatku č. 4 ke smlouvě o zajištění provozu informačního systému datových schránek bodu III přílohy 1B „Přihlašování k ISDS prostřednictvím elektronicky čitelných identifikačních dokladů“ (dle zákona č. 300/2008 Sb., § 9 odst. 3) ze dne 24. 11. 2011 se odkládá na rok 2013. Důvodem takového odkladu je skutečnost, že Správce ISDS (Ministerstvo vnitra ČR) není v současné době schopen zajistit organizačně technické podmínky (součinnost), nezbytné pro implementaci řešení. Konstatuje se dále, že jakmile budou vytvořeny na straně Správce ISDS k implementaci řešení ohledně přihlašování k ISDS prostřednictvím elektronicky čitelných identifikačních dokladů podmínky, Česká pošta s.p. a její Poskytovatel Telefónica Czech Republic, a.s. jsou připraveni implementaci tohoto řešení realizovat bez zbytečného odkladu.

V rámci vyjádření ze dne 31. 1. 2014 k podkladům rozhodnutí zpochybnil žalobce stanovisko Ministerstva vnitra ČR. Uvedl mimo jiné, že z podpisové doložky akceptačního protokolu uloženého do podkladu rozhodnutí není patrné, jakých funkcionalit, dílčích plnění a zejména jakého dodatku Smlouvy 2009 se akceptační protokol vlastně týká – zmíněn je Dodatek č. 3 a nikoliv Dodatek č. 4. Žalobce dále namítal, že předmět plnění je zjevně rozdílný od předmětu zadání veřejné zakázky. Tímto vyjádřením žalobce zpochybnil stanovisko Ministerstva vnitra ČR z 21. 1. 2014.

Dne 28. 2. 2014 bylo vydáno rozhodnutí o zastavení předmětného řízení podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) a dne 9. 5. 2014 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí předsedy žalovaného (jak jsou tato rozhodnutí popsána v části I. odůvodnění tohoto rozsudku).

V rámci odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí o zastavení řízení žalovaný uvedl, že přestože platí, že návrh na uložení zákazu plnění ze smlouvy může stěžovatel podat bez předchozího podání námitek, je z obsahu spisu zřejmé, že výtky navrhovatele směřují pouze do té části veřejné zakázky, jejímž předmětem bylo (zde pro stručnost zobecněno, jak uvádí žalovaný) – poskytnutí služeb týkající se Portálu veřejné správy a nikoliv informačního systému datových schránek. Ze smlouvy plyne, že jejím účelem je zejména zajištění plnění některých povinností zadavatele podle zákona č. 300/2008 Sb. o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, souvisejících se zřízením a provozem informačního systému datových schránek a stanovení podmínek, za kterých část těchto povinností bude pro zadavatele vykonávat vybraný uchazeč. Předmětem smlouvy jsou závazky vybraného uchazeče přímo spojené s informačním systémem datových schránek, přičemž smlouva se uzavírá na dobu určitou s tím, že mj. zaniká dnem 30. 6. 2014. Z Dodatku č. 4 ke Smlouvě 2009 plyne, že předmět Smlouvy 2009 se změnil tak, že součástí plnění jsou služby přímo spojené s informačním systémem datových schránek vymezené v příloze č. 1 a přílohách č. 1A, 1B a v příloze 1C. Ze stanoviska zadavatele ze dne 21. 1. 2014 vyplývá, že předmět plnění podle Dodatku č. 4 ke Smlouvě 2009 byl s výjimkou plnění podle bodu III příslušné přílohy smlouvy v plném rozsahu splněn, což dokládá akceptační protokol z 18. 12. 2012. Z bodu III předmětné přílohy smlouvy plyne, že předmětem tohoto bodu bylo plnění „Přihlašování k ISDS prostřednictvím elektronicky čitelných identifikačních dokladů“. Z protokolu o závěrečném vypořádání výhrad ze dne 18. 12. 2012 plyne, že předmětem vypořádání byl mj. protokol vypořádání výhrad a společné prohlášení zadavatele a vybraného uchazeče k plnění podle Dodatku č. 4 ke Smlouvě 2009, přičemž ze závěrečného stanoviska plyne, že plnění bylo akceptováno a všechny výhrady se považují za plně vypořádané. Ze společného prohlášení ze dne 18. 12. 2012 vyplývá, že realizace plnění podle bodu III. předmětné přílohy Dodatku č. 4 ke Smlouvě 2009 byla odložena na rok 2013 z důvodu neposkytnutí součinnosti ze strany zadavatele pro implementaci řešení. Prvostupňové správní rozhodnutí dále v odůvodnění uvedlo, že v průběhu předmětného správního řízení bylo zjištěno, že plnění podle Dodatku č. 4 v rozsahu, ve kterém navrhovatel zpochybňoval úkony zadavatele a žádal o zrušení zadávacího řízení, bylo již splněno, čímž se stala žádost navrhovatele zjevně bezpředmětnou. Za této situace žalovaný nemůže věcně návrh projednat, protože jakýmkoliv rozhodnutím o žádosti, ať už kladným nebo záporným, by nedošlo k žádné změně v právním postavení navrhovatele, neboť předmět plnění, který podle svého tvrzení navrhovatel byl schopen dodat, byl již vybraným uchazečem splněn.

Proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí o zastavení řízení podal žalobce rozklad, v jehož rámci mj. namítal, že smluvní závazkový vztah mezi zadavatelem a dodavatelem uzavřený dne 24. 11. 2011 prokazatelně nebyl ukončen, tento vztah trvá a navíc je rozšiřován. Na podporu svých tvrzení žalobce předložil šest listinných důkazů.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí předsedy žalovaného je k námitkám uvedeným v rozkladu vysloveno toto stanovisko:

12. Podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže se žádost stala zjevně bezpředmětnou. V obecné rovině lze konstatovat, že pokud v průběhu řízení nastane důvod, v jehož důsledku nelze o žádosti rozhodnout věcně, tedy nelze žádosti ani vyhovět ani ji zamítnout, pak dochází k situaci, že se žádost stává zjevně bezpředmětnou.
13. V daném případě se navrhovatel ve svém návrhu domáhal uložení zákazu plnění smlouvy. V průběhu správního řízení však došlo ke splnění předmětného dodatku smlouvy. Tato skutečnost vyplynula ze stanoviska zadavatele ze dne 21. 1. 2014 a dokládá ji akceptační protokol ze dne 18. 12. 2012. Za těchto okolností nelze než aplikovat výše uvedené ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu a usnesením správní řízení o návrhu zastavit, neboť žádosti již nelze vyhovět (rovněž ji nelze zamítnout). Nastanuvší změna skutkových okolností případu neumožňuje správnímu orgánu jiný, než právě aplikovaný postup.
14. Obecně lze říci, že návrh se stává bezpředmětným v situaci, kdy nastanou takové skutečnosti, že rozhodnutí správního orgánu přestane mít pro navrhovatele význam, neboť vydáním takového rozhodnutí nedojde fakticky ke změně právního postavení navrhovatele. Na zjevnou bezpředmětnost lze také pohlédnout z perspektivy toho, zda po změně daných okolností bude správní orgán i nadále oprávněn rozhodnout o právních poměrech, jež chce navrhovatel upravit uplatněním svého nároku ve správním řízení. Důležitým aspektem takové situace je přitom skutečnost, že správní orgán nemůže rozhodnout věcně, neboť důvody pro rozhodnutí o věci odpadly díky změně skutkových okolností - správní orgán tedy nemůže rozhodnout ani ve prospěch ani v neprospěch navrhovatele. Za této situace totiž nelze ze strany Úřadu žádost/návrh navrhovatele věcně projednat, protože jakýmkoli rozhodnutím o žádosti, ať už kladným nebo záporným, by nedošlo k žádné změně v právním postavení navrhovatele, když předmět plnění, který dle svého tvrzení navrhovatel byl schopen dodat, byl již vybraným uchazečem splněn.
15. K námitce navrhovatele, že se Úřad v napadeném usnesení neřídil závazným právním názorem obsaženým v rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R173/2012/VZ-18591/2013/310/MLr ze dne 27. 9. 2013 konstatuji, že již není z důvodu skutkových okolností možné návrhu vyhovět, tudíž se nelze ani řídit rozhodnutím předsedy Úřadu, kterým bylo Úřadu uloženo přezkoumat věcnou stránku případu, neboť Úřadu již správní řád v tomto okamžiku neumožňuje přezkoumávat případ meritorně.
16. Navrhovatel má dále za to, že napadené usnesení je nedůvodné a v rozporu s právními předpisy, zejména se správním řádem, kdy podmínky bezpředmětnosti dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu nejsou splněny. K této námitce konstatuji, že výše uvedené ustanovení správního řádu dopadá právě na situace, kdy se žádost stane zjevně bezpředmětnou v průběhu správního řízení, a to změnou skutkových nebo právních okolností, tedy kdy žádost zjevně bezpředmětnou v době podání nebyla, a teprve se jí stane z nějakého důvodu v průběhu řízení před správním orgánem (viz rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10 Ca 15/2009 - 49 ze dne 30. 3. 2009). K tomuto dále zdůrazňuji, že pokud jsou splněny všechny podmínky stanovené správním řádem, pak

je povinností správního orgánu řízení zastavit a to bez dalšího. Úřadu tak za této situace není dána možnost zabývat se věcnou stránkou případu.

17. S námitkou navrhovatele, že na šetřený případ nelze s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 62/2009-68 ze dne 14. 10. 2010 (dále jen „rozsudek NSS“) aplikovat ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, jsem se neztotožnil. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvádí, že „výraz *„žádost se stala zjevně bezpředmětnou“* znamená, že toto ustanovení dopadá pouze na případy, kdy v průběhu řízení o žádosti dojde k takové změně skutkových nebo právních okolností, že žádost, která v době jejího podání nebyla bezpředmětná, se bezpředmětnou stane.“
18. Skutkový stav plně odpovídá výše uvedeným podmínkám obsaženým v rozsudku NSS. V době zahájení správního řízení bylo možné o návrhu navrhovatele rozhodnout a rozhodnuto o nich také bylo, a to původním prvostupňovým rozhodnutím. Na věci nemění nic ani skutečnost, že toto rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím předsedy. V průběhu správního řízení došlo ke splnění předmětu v rozsahu, který se týkal navrhovatele. Po splnění smlouvy v předmětném rozsahu však o návrhu již tedy Úřad nemohl meritorně rozhodnout, poněvadž byly naplněny podmínky pro zastavení správního řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.
19. K možnému významu na náhradu škody je třeba uvést, že daná problematika se primárně vztahuje na situace, kde se vyskytuje poškozený, kterému prokazatelně vznikla škoda a svůj nárok na náhradu škody uplatňuje. Typickým příkladem takové situace je například adhezní řízení v případě trestního řízení, kde se jedná o náhradu škody způsobené trestným činem. V šetřeném případě se však poškozený nevyskytuje a z vyjádření navrhovatele v rozkladu sice vyplývá, že jeho finanční újma činí částku převyšující 27 mil Kč bez příslušenství, avšak z tohoto konstatování navrhovatele nevyplyvá, že by uplatňoval jakýkoliv nárok na náhradu škody, přičemž škodu ani jednání vedoucí k jejímu vzniku, včetně příčinné souvislosti nijak nevymezuje. Dále není zřejmé, jakou újmu v rozkladu navrhovatel vyčíslil, avšak pravděpodobně se jedná o ušlý zisk. Zde však navrhovatel vychází z předpokladu, že by s ním byla uzavřena smlouva, což však není jisté, ani kdyby byl vyzván k podání nabídky, neboť by jeho nabídka nemusela být nejvhodnější. Z logiky věci tedy význam pro náhradu škody nepřichází v úvahu a Úřad k možným dopadům rozhodnutí na náhradu škody nepřihlížel, neboť k tomu nebyl s ohledem na výše uvedené povinen.
20. Z rozhodovací praxe soudů i Úřadu vyplývá, že žádost je třeba posuzovat jako zjevně bezpředmětnou, pokud v průběhu řízení nastane důvod, v důsledku kterého nelze o žádosti rozhodnout věcně, tzn. nelze ji ani zamítnout, ani jí vyhovět. Bepředmětností se pak rozumí stav, kdy v době podání žádosti tato nebyla zjevně bezpředmětnou, avšak v průběhu řízení se zjevně bezpředmětnou stala (k tomu např. rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2009 č. j. 10 Ca 15/2009-49 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 62/2009-68). Výraz *“žádost se stala zjevně bezpředmětnou“* tak znamená, že toto ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu dopadá pouze na případy, kdy v průběhu řízení o žádosti dojde k takové změně skutkových nebo právních okolností, že žádost, která v době

jejího podání nebyla bezpředmětná, se bezpředmětnou stane. „*Bezpředmětnost*“ je nutno vnímat jako stav, kdy jakýmkoli rozhodnutím o žádosti, ať už kladným nebo záporným, nedojde k žádné změně v právním postavení navrhovatele.

21. K navrhovatelem namítaným průtahům v řízení konstatuji, že nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a navrhovateli nebylo upřeno právo podat opatření proti nečinnosti.
22. Úřad napadeným usnesením rozhodl správně a v souladu se zákonem.

Z žalobou napadeného rozhodnutí předsedy žalovaného vyplývá jeho názor, že díky změně skutkových okolností nemůže ve věci správní orgán rozhodnout věcně, přičemž hodnocení, že došlo ke změně skutkových okolností, spočívá ve zjištění, že v průběhu správního řízení došlo ke splnění předmětu Dodatku č. 4 Smlouvy 2009 v rozsahu, který se týkal žalobce.

Na posuzované správní řízení dopadají následující ustanovení ZVZ a správního řádu.

Podle ust. § 23 odst. 4 ZVZ může zadavatel zadat veřejnou zakázku v jednacím řízení bez uveřejnění rovněž tehdy, jestliže veřejná zakázka může být splněna z technických či uměleckých důvodů, z důvodů ochrany výhradních práv nebo z důvodů vyplývajících ze zvláštního právního předpisu pouze určitým dodavatelem.

Podle ust. § 110 odst. 1 ZVZ platí, že při zadávání nadlimitních a podlimitních veřejných zakázek či v soutěži o návrh může kterýkoliv zadavatel, který má nebo měl zájem na získání veřejné zakázky a kterému v důsledku domnělého porušení zákona úkonem zadavatele hrozí nebo vznikla újma na jeho právech, podat zdůvodněné námitky.

Podle ust. § 112 odst. 1 a 2 ZVZ vykonává Úřad pro ochranu hospodářské soutěže dohled na dodržování tohoto zákona, přičemž při výkonu dohledu mj. rozhoduje o tom, zda zadavatel při zadávání veřejné zakázky a soutěži o návrh postupoval v souladu s tímto zákonem a ukládá nápravná opatření a sankce.

Podle ust. § 113 ZVZ platí, že řízení o přezkoumání úkonů zadavatele se zahajuje na písemný návrh stěžovatele nebo z moci úřední.

Podle ust. § 114 odst. 2 písm. b) ZVZ lze po uzavření smlouvy podat návrh pouze proti porušení zákazu uzavření smlouvy stanovenému tímto zákonem nebo předběžným opatřením podle ust. § 117 odst. 1.

Z ust. § 118 odst. 2 ZVZ vyplývá, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže svým rozhodnutím na základě návrhu podle § 114 odst. 2 uloží zákaz plnění smlouvy uzavřené na veřejnou zakázku za splnění podmínek blíže vylíčených v písm. a), b) a c) tohoto odstavce § 118 ZVZ.

Podle ust. § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2.

Podle ust. § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Podle ust. § 50 odst. 4 správního řádu platí, že pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu platí, že řízení o žádosti správní orgán zastaví, jestliže žádost se stala zjevně bezpředmětnou.

Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Z ust. § 6f zákona č. 365/2000 Sb. o informačních systémech veřejné správy, ve znění platném k 30. 6. 2012 vyplývá, že portálem veřejné správy je míněn informační systém veřejné správy zajišťující přístup k informacím státních orgánů, orgánů územních samosprávných celků a orgánů veřejné moci, které nejsou státními orgány ani orgány územních samosprávných celků a komunikaci s veřejnými orgány. Portál veřejné správy zajišťuje přístup k informacím získaným na základě informační činnosti veřejných orgánů, zajišťuje komunikaci s veřejnými orgány prostřednictvím datových schránek a prostřednictvím kontaktních míst veřejné správy.

Ve vyjádření České republiky – Ministerstva vnitra ze dne 10. 1. 2012, č. j. MV-128053-18/VZ-2011, adresované žalovanému, se podává, že ze schválených legislativních změn je nade vší pochybnost zřejmé, že novela zákona č. 365/2000 Sb. ruší původní koncepci portálu veřejné správy (portál již není podle novelizovaného ust. § 4 citovaného zákona informační systém vytvořený a provozovaný se záměrem usnadnit veřejnosti dálkový přístup k pro ně potřebným informacím z veřejné správy a komunikaci s ní); portál veřejné správy, jeho charakter a zapojení do informačních systémů veřejné správy je nově definován v § 6f zákona č. 365/2000 Sb. Novelizovaný zákon definuje portál veřejné správy mj. jako portál pro přístup k informacím a jako komunikační bránu pro elektronickou komunikaci s orgány veřejné moci. Ministerstvo vnitra vede veřejný seznam fyzických osob, podnikajících fyzických osob, právnických osob a orgánů veřejné moci, které mají zřízenou a zpřístupněnou datovou schránku, který je přístupný způsobem umožňujícím dálkový přístup. Seznam je součástí informačního systému datových schránek. Portál veřejné správy zajišťuje komunikaci s veřejnými orgány prostřednictvím datových schránek a prostřednictvím

kontaktních míst veřejné správy, informační systém datových schránek musí taktéž kromě jiného zajišťovat komunikaci s orgány veřejné moci prostřednictvím portálu veřejné správy. Z právní úpravy je zcela evidentní, že v rámci elektronické komunikace byl správce ISDS povinen integrovat na základě legislativních změn portál veřejné správy jako nedílnou součást ISDS. Zadavatel se tedy v souladu se zákonem rozhodl transformovat stávající portálová řešení – portálová rozhraní (včetně portálu veřejné správy) do jeho efektivně funkčního portálu integrovaného s ISDS.

Jak je zřejmé z prvostupňového správního rozhodnutí o zastavení řízení a z žalobou napadeného rozhodnutí předsedy žalovaného, správní orgány dovodily, že návrh žalobce ze dne 7. 12. 2011 na přezkoumání úkonu zadavatele – na uložení zákazu plnění smlouvy – zde Dodatku č. 4 Smlouvy 2009 se stal v rámci předmětného správního řízení zjevně bezpředmětným. Mělo k tomu dojít na základě změny skutkových okolností, konkrétně tím, že v průběhu správního řízení byl splněn Dodatek č. 4 Smlouvy 2009, a to v rozsahu, který se „týkal navrhovatele“.

Takovýto závěr je však s ohledem na argumentaci použitou v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí i v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí předsedy žalovaného nepřezkoumatelný. Především, jak vyplývá z citace ust. § 6f zákona č. 365/2000 Sb. o informačních systémech veřejné správy, platném k 30. 6. 2012 a z citovaného vyjádření zadavatele ze dne 10. 1. 2012, č. j. MV-128053-18/VZ-2011, došlo k integraci portálu veřejné správy jakožto nedílné součásti informačního systému datových schránek, přičemž správní orgány bez potřebného zdůvodnění uzavírají, že výtky žalobce směřovaly pouze do služeb týkajících se portálu veřejné správy a nikoliv vůči informačnímu systému datových schránek. V napadených rozhodnutích není přezkoumatelným způsobem vůbec uvedeno, co konkrétně má být předmětem Dodatku č. 4 ke Smlouvě 2009, přičemž je tvrzeno, a to toliko s ohledem na podklady zaslané zadavatelem, že ke splnění tohoto dodatku došlo, pouze nemělo být k datu vyhotovení akceptačního protokolu ze dne 8. 12. 2012 plněno podle bodu III. přílohy č. 1 Dodatku č. 4 Smlouvy 2009. Správní orgány neuvedly, na základě jakých úvah dospěly v rozporu s vyjádřením zadavatele ze dne 10. 1. 2012 k závěru o oddělitelnosti portálu veřejné správy od informačního systému datových schránek, není vůbec uvedeno, jaký konkrétní předmět plnění vyplývá z Dodatku č. 4 ke Smlouvě 2009 a z jakého důvodu se bod III. přílohy č. 1 Dodatku č. 4 Smlouvy 2009 nemá s ohledem na vyjádření zadavatele z 10. 1. 2012 a příslušnou právní úpravu týkat portálu veřejné správy. Navíc žalobce se návrhem doručeným žalovanému dne 7. 12. 2011 na přezkoumání úkolů zadavatele domáhal uložení zákazu plnění celé smlouvy, nikoliv její části. Ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu přitom stanoví, že řízení o žádosti může správní orgán usnesením zastavit pouze za situace, kdy se žádost stala **zjevně** bezpředmětnou.

Žalobou napadené rozhodnutí předsedy žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek skutkových důvodů a soud je povinen je zrušit pro vady řízení postupem podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Z uvedeného důvodu přisvědčil soud žalobcově tvrzení, že se žalovaný řádně nezabýval skutečností, zda předmětný závazkový vztah byl ukončen či nikoliv. S ohledem na tento závěr je nyní bezpředmětné zabývat se námitkou rozporu rozhodnutí žalovaného s jeho rozhodovací praxí, neboť ta se vztahuje k tvrzení, že u předmětné veřejné zakázky nenastal stav, kdy závazkový vztah zanikl. Rovněž tak s ohledem

na závěr ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí neprováděl soud žalobcem navrhované důkazy. Tyto důkazy, jimiž žalobce dokládá své tvrzení o neukončení smluvního vztahu vyplývajícího z Dodatku č. 4 Smlouvy 2009, může uplatnit v rámci pokračujícího správního řízení a bude na žalovaném se s nimi vypořádat, stejně jako s důkazy navrženými žalobcem v rozkladu proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, a proto podle ust. § 76 odst. 1 písm. a, ve spojení s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí předsedy žalovaného pro vady řízení zrušil.

Ve smyslu ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je tento vázán právním názorem vysloveným krajským soudem (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). V dalším řízení bude nutno napravit vytýkaná pochybení a postupovat s ohledem na soudem poukazovanou zákonnou úpravu.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení v celkové výši 15 342 Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu Mgr. Roberta Nachtmana, advokáta, za zastupování v řízení před krajským soudem, a to za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a dvě písemná podání soudu ve věci samé – podání žaloby a replika) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 9 300 Kč (3 x 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 x 300 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 2 142 Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty. Celkem se tedy jedná o částku 15 342 Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Výrok III. tohoto rozsudku vychází z ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož platí, že osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí uložil soud. Jelikož k uložení povinnosti ze strany soudu osobám zúčastněným na řízení nedošlo a zároveň nebyly shledány důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by mohl soud náhradu nákladů řízení těmto osobám přiznat, bylo ve výroku III. rozsudku vysloveno, že osobám zúčastněným na řízení se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí,

má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. 8. 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu